

Legyen világosság!

Vad ökológia (így) címmel olvastunk egy hosszabb tanulmányt az Erdészeti Lapok novemberi számában a Nyugat-magyarországi Egyetem oktatója tollából.

Tudvalévő, hogy az erdőgazdálkodóknak az erdővédelmi szakkönyvekben szereplő összes károsító együttvéve nem okoz annyi gondot, annyi kárt, mint a túlszaporított növényevő nagyvadállomány. Ezzel kapcsolatban néhány idézet a tanulmányból:

„Ezen a ponton azt hiszem nem kerülhet meg a sok vagy nem sok kérdése... Hiszen a viták e körül csúcsosodnak ki. Lehet, hogy sokaknak csalódást fog okozni, de akkor sem fogom megválaszolni a kérdést.”

„...igen árnyaltan kell megközelítenünk az erdő és a nagyemlősök viszonyát, nem utolsósorban azért, mert korlátozottak az ismereteink az erdei ökoszisztémákban zajló természetes folyamatokat illetően.”

Végezzünk kutatásokat, ... „Ökológiai is, és gazdaságis is, mert egyelőre többnyire *sötétben tapogatózunk*”. (Kiemelés tőlem.)

Ha szabad, szeretnék e nagy „sötétségbe” néhány szolid fénysugarat bejuttatni, saját „kutatásaim” alapján, nem tagadva a további kutatások fontosságát.

Egyértelműen soknak tartom például ott a vadállományt, ahol az erdőgazdálkodó otromba kerítések építésére kényszerül, ha fel akarja újítani az erdejét, megakadályozni a fiatalos hajtásainak letördelését, kergének lehántását. Ahol már a hatóság is kénytelen elnézni, ha a jó gyertyános-tölgyes helye az értéktelenebb cserehántott fiatalosnak olyan betegségeket okozunk, ami miatt unokáink bizony nem „áldón” fogják emlegetni a nevünket. Ahol a vad taposása miatt már az aljnövényzet is kipusztult, és a meredek hegyoldal talaja is pusztulásnak indult.

Szép adatok röppennek fel időnként a vadkár csökkenéséről. E csökkenés éppen a sok kerítés következménye, de a kerítés költségei az erdőgazdálkodás számláját terhelik, félrevezetve a gazdasági elemzőket, főképpen pedig a közvéleményt. Jellemző, hogy szinte kizárólag állami területen építenek kerítést, bizonyosságául, hogy az állam pénzevel könnyebb kézzel bánunk.

A túlzott vadlétszám számos okát említi a szerző. Ezekhez még azt lehetne hozzátenni, hogy ha egy „tehető” vadász

nagy befolyást szerez egy társaságban, előfordul, hogy amikor az elegáns terepjáróján kimegy a szőrőre, és ott egy félórán belül nem zsákmányol valamit, hajlamos úgy ítélni, hogy ott kevés a vad. Miközben irigyli attól a zsákmányt, aki hajlandó *gyalog* is kimenni, bebújni a tüskés sűrűbe, ahol a vaddisznó tanyázik. Aki kevesli egy disznóhajtás tízdarabos terítékét, miközben száz vaddisznó sértetlenül vészelté át a vadászatot a szakszerűtlen szervezés és a résztvevők gyengécske lőtudományának köszönhetően. A hatóság is fékezi a létszámapasztást, ha csak annyi krotáliát ad ki, amennyi a kilövési tervben szerepel. Előfordul, hogy aki a krotáliát kapta, nem találkozik az illető vaddal, aki pedig meg tudná lőni, nem teheti, mert neki krotália nem jutott.

Ami pedig a földtulajdonosnak a vadászathoz való viszonyát illeti, ott is elkelne egy kis világosság. Íme egy Idézet: „Miért gondolja bárki is, hogy ha egyszer valakinek van 100, 200, akárhány százhektáros földje, annak feltétlenül vadászati lehetőséghez kell jutnia, még akkor is, ha egyébként más feltételeknek nem felel meg?” E költői kérdés csakis annak lehet a következménye, hogy a szerző nem olvasta kellő figyelemmel a vadászati törvényt! Kérem, ez a „*bárki*” nem ezt gon-

Nyugdíjas találkozó

A *Miskolci Helyi Csoport* aktív és nyugdíjas tagjait látta vendégül egy kifejezetten erdei iskola témakörével foglalkozó szakmai rendezvényen a Répáshutai Erdészeti Igazgatóság egyesületi kiscsoportja. Havas, kicsit zord időjárás mellett 2002. november 8-án került sor mintegy 40 fő (zömében az Északkeleti Rt. dolgozóinak) részvételével a helyi csoport éves munkatervébe illesztett összejövetelre, melyen az FVM Erdészeti Hivatalának támogatásával 2001-ben létrehozott erdei iskolai létesítményeket mutatták be.

A pénzpataki vadászháznál történő gyülekezés után *Vasas Ernő* erdészeti igazgató mint házigazda köszöntötte a vendégeket. A jelenlévők ezt követően a Répáshuta közelében kialakított, az erdei ökoszisztémák életébe bepillantást nyújtó *Támics-tanösvény* 5 állomást érintő kb. 2 km-es szakaszával ismerkedtek meg.

A rövid séta alatt egy-egy állomásnál kiselőadások is elhangzottak: *dr. Járasi Lőrinc* Répáshuta történetéről, a bükk erdőgazdálkodás kezdeteiről, valamint erdő- és tájtörténeti kuriózumokról adott ér-

dolja, hanem azt, hogy a föld gazdájának joga van a földjén termelt, megtermelt javakra, azok ellenértékére, így a vadászati lehetőség ellenértékére is. Amely lehetőséggel kedve szerint élhet is, de át is ruházhatja, bérbe is adhatja. Ám most a hatóság szükségesnek tartotta megalázóan alacsonyan megszabni a bérleti díjat, kiemmelvezve ezzel a földtulajdonosokat a javaik hasznából, és érdemtelen előnyhöz juttatni a vadászberlőket. Emiatt, és az előbérleti jog miatt a földtulajdonosok sem megszabadulni nem tudtak a bérelőiktől, sem reális díjat nem kérhettek.

Nehezményezné a cikkíró, ha csak az vadászhatna, akinek sok a pénze. Ezért a kevésbé tehető esetében „...meg kell vizsgálni, hogyan teremthetők meg szennvedélye kiélésének lehetőségei...” Ó, igen! Fontos a szennvedély kiélésének, de nem a mások – esetünkben a földtulajdonosok – rovására. Először talán tudjunk ajánlani mindenkinek munkalehetőséget, mindennapi kenyeret, fedelet a feje fölé, iskolát a szegény, tehetséges gyerekeknek, ellátást nem a betegség gyógyítására, hanem a megelőzésére stb. De amíg Hazánk minden szerencsés és szerencsétlen fia ki van téve a piac – olykor valóban kegyetlen – szorításának, a vadászberlők sem lehetnek kivételek. Ezért a szennvedély kiélésének kedvezményeivel még egy darabig várni javasolom.

Reményfy László

tékes tájékoztatást; *Steiner Józsefné* az erdei iskolai mozgalom kialakulásáról, annak irányelveiről és az Északkeleti Rt.-nél folyó ezirányú tevékenységről számolt be, míg *Hulják Péter* az erdei iskoláztatás szükségességével és a tanösvényvezetés tapasztalataival, élményeivel ismertette meg a jelenlévőket. Ezt követően *Beély Miklós* fiatalokat meghazudtoló lendülettel elevenítette fel sokak megkopott tudását a fotoszintézis kulcsfontosságú szerepéről az erdők életében, majd *Ferenczy Gergely* leendő egyesületi tag a Bükk Nemzeti Park képviselőjeként a Bükk hegység geológiájáról tartott értekezése után a pénzpataki víznyelő mélyére is levitte gondolatban az arra vállalkozókat.

Természetesen szó esett az erdők természetes felújításáról is – valamirevaló egyesületi rendezvény ha akamá, sem tudná megkerülni e témát, főleg ha az a Bükk hegység közepén és fokozottan védett területen kerül megrendezésre...

A szakmai nap végül Répáshuta tavasszal felépült faluházában terített asztal, remek ebéd és kötetlen társalgás mellett fejeződött be.

Hulják Péter